

Sygn. akt VI U 745/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2015 r. w S.

sprawy J. J. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. J. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 8 lipca 2015 roku znak: E1/044575711/15

oddala odwołanie.

SSO Monika Miller-Młyńska

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 lipca 2015 roku, znak: E1/044575711/15, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpatrzeniu wniosku J. J. (1) z 19 czerwca 2015 r. ponownie ustalił wysokość należnej ubezpieczonej emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że do ustalenia wysokości emerytury przyjęto dotychczasową podstawę jej wymiaru, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 97,87%, zaś podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 97,87% przez 717,16 zł, tj. kwotę bazową wynosi 701,88 zł. Dodatkowo w decyzji zamieszczono informację następującej treści: „nabyła Pani prawo do emerytury od 01.03.2007r. na podstawie art. 27 powołanej na wstępie ustawy, to jest po osiągnięciu 60 lat życia i udokumentowaniu co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, na co wydano decyzję z dnia 27.03.2007r. Po 01.03.2007r. nie nabyła Pani prawa do emerytury na podstawie innego artykułu ustawy wobec powyższego brak prawa do przeliczenia Pani emerytury z zastosowaniem do wyliczenia tzw. części socjalnej emerytury kwoty bazowej obowiązującej w dacie przyznania emerytury.”

J. J. (1) odwołała się od powyższej decyzji, wskazując że wnosi o jej zmianę w części dotyczącej wyliczenia części socjalnej emerytury, tj. wnosi o jej wyliczenie od kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, czyli od kwoty 3308,33 zł, a nie od kwoty 717,16 zł przyjętej przez ZUS. W uzasadnieniu wskazała, że prawo do wcześniejszej emerytury przyznano jej w roku (...) jednak w czerwcu 2015 złożyła w ZUS

wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, dołączając do niego świadectwo pracy, z którego wynika że przez 30 miesięcy podlegała ubezpieczeniu społecznemu. Wskazała, iż ma prawo do takiego przeliczenia w świetle treści uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 roku, sygn. akt I UZP 6/09.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. J. (1) urodziła się w dniu (...)

Niesporne.

Decyzją z dnia 7 sierpnia 1995 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonej, poczynając od 1 września (...) roku prawo do emerytury na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 26 stycznia 1990r. w sprawie wcześniejszych emerytur. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia wybrano – zgodnie z wówczas obowiązującymi przepisami – wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 6 lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1982r. do 31.12.1987r. Tak ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (wvpw) wyniósł 97,87%. Podstawę wymiaru świadczenia obliczono przez pomnożenie wvpw przez kwotę bazową wynoszącą 580,42.

Dowody: dokumenty w pliku I akt ZUS O/S. dot. J. J., w szczególności decyzja z 07.08.1995r. – k. 7-8.

Po przyznaniu prawa do powyższego świadczenia J. J. (1) nigdzie nie pracowała. Jej ostatnim tytułem ubezpieczenia było zatrudnienie w Nadodrzańskich Zakładach (...) w D., które ustało z dniem 31 sierpnia 1995 roku.

Niesporne, a nadto dowód: świadectwo pracy – k. 4, pl. I akt ZUS O/S. dot. J. J..

W dniu 12 marca 2007 roku J. J. (1) złożyła w organie rentowym wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury. Do wniosku nie dołączyła żadnych nowych dokumentów, wskazując że jej ostatnie zatrudnienie ustało w 1995 roku.

Decyzją z dnia 27 marca 2007 roku organ rentowy przyznał J. J. poczynając od 1 marca 2007 roku prawo do nowej emerytury, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W decyzji wskazano, że do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru emerytury. Zaznaczono, że wvpw wyniósł 97,87%, a podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wvpw przez kwotę bazową wynoszącą 677,72 zł. W decyzji zamieszczono ponadto informację, że „zgodnie z art. 53 ust. 3 cytowanej ustawy, emeryturę której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru wcześniej przyznanej emerytury, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru. Kwota bazowa obowiązująca w dniu złożenia wniosku o nową emeryturę dotyczy osób, które po przyznaniu poprzedniej emerytury podlegały ubezpieczeniu przez okres minimum 30 miesięcy, co w Pani przypadku nie miało miejsca.”

J. J. (1) nie odwołała się od powyższej decyzji do sądu.

Niesporne, a nadto dowody: dokumenty w pliku II akt ZUS O/S. dot. J. J., w szczególności: wniosek – k. 1-2, decyzja z 27.03.2007r. – k. 5-6.

W okresie od 1 grudnia 2012 roku do 31 maja 2015 roku J. J. (1) była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w wymiarze 1/15 etatu w sklepie (...) w D..

W czasie tego zatrudnienia, w dniu 5 marca 2014 roku, złożyła w organie rentowym wniosek o doliczenie jej do stażu ubezpieczeniowego okresu zatrudnienia od 1 grudnia 2012 roku do 31 grudnia 2013 roku i przeliczenie wysokości emerytury. Decyzją z dnia 31 marca 2014 roku organ rentowy uwzględnił ten wniosek, przeliczając należne J. J. świadczenie.

W dniu 19 czerwca 2015 roku J. J. (1) złożyła w ZUS wniosek o ponowne ustalenie wysokości jej świadczenia, wskazując że wnosi o doliczenie okresów składkowych i nieskładkowych przebytych po przyznaniu świadczenia. Zaznaczyła także, że domaga się przeliczenia części socjalnej.

Niesporne, a nadto dowody – dokumenty w pliku II akt ZUS O/S. dot. J. J.: wniosek z 5 marca 2014 roku – k. 23, decyzja z 31.03.2014r. – k. 29-30, wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury – k. 33-34, świadectwo pracy – k. 35-36.

Rozpoznając ów wniosek organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszym procesie decyzję.

Niesporne.

Począwszy od 14 listopada 2014 roku J. J. (1) pobiera rentę rodzinną po zmarłym mężu, A. J.. Wysokość tego świadczenia jest wyższa niż wysokość przysługującego jej prawa do własnej emerytury, dlatego też wypłata emerytury została zawieszona.

Niesporne, a nadto dowód: decyzja z 10.12.2014r. – k. 12, pl. III akt ZUS O/S. dot. J. J..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Zgodnie z treścią przepisów art. 53 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015r., poz. 748 z późn. zm., dalej jako: ustawa emerytalna), emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Regulacji tej nie stosuje się wyłącznie w sytuacji, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 4). Do J. J. (1) przepis ten można by zastosować jednak wyłącznie wówczas, gdyby po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury (którą pobierała od roku 1995), a przed złożeniem wniosku o emeryturę w wieku powszechnym (którą zaczęła pobierać od roku 2007) przez co najmniej 30 miesięcy podlegała ubezpieczeniu społecznemu. Taka sytuacja jednak nie miała miejsca. Jak bowiem wynika z dowodów z dokumentów, ubezpieczona podjęła zatrudnienie dopiero w roku 2012, czyli już po przyznaniu jej prawa do aktualnie pobieranego świadczenia. Dlatego też w wydanej w dniu 27 marca 2007 roku decyzji przyznającej prawo do tego świadczenia (emerytury E1) organ rentowy wyraźnie zaznaczył, że ustala jego wysokość przy wzięciu pod uwagę tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru. Aktualna argumentacja ubezpieczonej wskazująca na fakt podlegania co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniom społecznym po przyznaniu emerytury w wieku powszechnym, tj. po dniu 1 marca 2007 r. pozostawała więc bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Emeryturę w wieku powszechnym, rozumianą jako nowe, inne od dotychczas pobieranego, świadczenie organ rentowy tej samej osobie może bowiem przyznać tylko raz. Jeśli w dacie przyznania prawa do tego świadczenia ubezpieczony nie spełnia warunków wymaganych do zastosowania przepisu art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, traci bezpowrotnie możliwość obliczenia świadczenia przy zastosowaniu tej regulacji, nawet jeśli później faktycznie podlegał ubezpieczeniom społecznym przez okres co najmniej 30 miesięcy, tak jak miało to miejsce w przypadku J. J..

Na zakończenie należy podkreślić, że powyższy pogląd jest w pełni zgodny z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w przywoływanej przez J. J. uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009r., sygn. akt I UZP 6/09. Uchwałę tą Sąd Najwyższy wyraźnie odniósł bowiem do takich stanów faktycznych, w których ubezpieczeni uzyskali wcześniejszą emeryturę, po czym pracowali ponad 30 miesięcy, a następnie złożyli wniosek o emeryturę zwykłą. Jak zaś wyjaśniono wyżej, J. J. (1) nie należy do grona takich osób.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela ponadto pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 maj 2014 roku, sygn. akt I UK 413/13. W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy zwrócił bowiem uwagę, że nie istnieje żadne ograniczenie liczby różnych świadczeń, które mogą zostać przyznane jednej osobie, a co za tym idzie, że każde kolejne świadczenie może być obliczone z wykorzystaniem nowej kwoty bazowej. Gdyby więc J. J. (1) mogła obecnie nabyć prawo do jakiegoś nowego, własnego świadczenia, okres zatrudnienia u R. J. mógłby mieć znaczenie przy ustalaniu wysokości części socjalnej tego świadczenia. Przepisy prawa nie przewidują jednak dla J. J. (1) żadnego innego świadczenia niż emerytura po osiągnięciu 60 roku życia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołanie.